

ODLOČITEV ZA LJUBEZEN

Drug drugega ljubite z bratovsko ljubeznijo. Tekmujte v medsebojnem spoštovanju. Rim 12,10

Živimo v svetu, ki je zaljubljen sam vase. Kultura, ki nas obdaja, nas uči, naj se posvečamo predvsem svojemu videzu, občutkom in osebnim željam. Očitno je njen najpomembnejši cilj doseganje najvišje možne mere užitka, ki ga narobe imenujemo sreča. Posledice takega razmišljanja pa se boleče pokažejo v zakonskih in vseh drugih odnosih in na vseh ravneh.

Nasprotje ljubezni je namreč sebičnost, ki je na žalost vgrajena v vsakogar že z rojstvom. Vidimo jo v otroških dejanjih in zelo pogosto tudi v grdem ravnanju odraslih (sebe in bližnjih). Skoraj vsako grešno dejanje v zgodovini človeštva ima korenine v sebičnem nagibu. To lastnost pri drugih sovražimo, svojo sebičnost pa upravičujemo. Vendar pa ne moremo izpostavljati dejanj, v katerih je bližnji (zakonec) sebičen, ne da bi si obenem priznali, da smo sebični tudi sami, to bi bilo namreč hinavsko.

Zakaj imamo tako nizka merila zase, od bližnjega (otroka, zakonca) pa tako veliko pričakujemo?

Odgovor na to vprašanje vam ne bo všeč. *Ker smo vsi sebični. To velja tudi zame, čeprav se mi zdi, da ne.*

Če mož svoje koristi, želje in prioritete postavi pred ženine, je to znamenje sebičnosti. Če se žena nenehno pritožuje, koliko časa in energije porabi za zadovoljevanje moževih potreb, je to znamenje sebičnosti. Toda ljubezen »ne išče svojega« (1 Kor 13,5). Ljubeči pari, ki v polnosti živijo svoj zakrament zakona, so trdno odločeni, da bodo dobro poskrbeli za nepopolnega človeka, s katerim delijo življenje. To je zato, ker nam je Božja ljubezen v krstu prva rekla »da, vi ste mi dragocenejši kot moje lastno življenje. Jaz sem za vas. Vedno in vsak hip. Tudi sedajle.« Zaradi tega, tudi mi lahko vedno znova rečemo »da«. Sodelujemo z Očetovo-Materinsko ljubeznijo do svojih bližnjih in do sebe.

Ironično je, da so celo velikodušna dejanja lahko sebična, če človeka k njim spodbuja dejstvo, da se bo z njimi kasneje hvalil ali zanje dobil nagrado. Če nekaj sicer dobrega naredite, da bi zvičajno manipulirali z bližnjim (možem ali ženo, otrokom), ste še vedno sebični. Bistvo je torej v tem, ali se odločate iz ljubezni do drugega ali iz iskanja lastnega užitka, koristi, komodnosti in preračunljivosti.

Ljubezen ni nikoli zadovoljna, razen v blagru drugega. Ne morete izhajati iz resnične ljubezni in sebičnosti obenem. Če se boste odločili ljubiti svojega moža oziroma ženo, boste morali reči 'ne' svojim željam, da boste lahko rekli 'da' njegovim potrebam. To pomeni, da ste srečo zakonca postavili pred svojo. Ne gre za to, da vi ne bi smeli biti srečni, ampak da ne smete zanikati sreče zakonca zato, da bi bili srečni predvsem vi.

Ljubezen in vsakodnevna odločitev zanjo (da jo sprejemem in delim z vami) vodi tudi k notranjemu veselju. Ko boste blagor bližnjega (zakonca) postavili na prvo mesto, vas bo to izpolnilo neprimerno bolj, kot bi vas sebična dejanja. Tako ugodnost si je Bog zamislil in pridržal za tiste, ki si izkazujejo resnično ljubezen. Ko se odpoveste svojim pravicam v dobro zakonca, dobite priložnost, da izgubite svoj lažni (sebični) posamezni jaz in najdete veličastnejši večni občestveni osebni jaz po Božji podobi.

Nihče vas ne pozna tako dobro in od blizu kot vaš zakonec, zato bo prvi opazil, da ste ravnali drugače in namenoma žrtvovali svoja hotenja in želje, da bi zadovoljili njegove ali njene potrebe in ji s tem razodeli in v telesu pokazali Očetovo materinsko ljubezen in podarjanje.

Če svojih želja ne morete žrtvovati v blagor zakonca, vas sebičnost morda obremenjuje bolj, kot si želite priznati. To si je dobro priznati in izpovedati duhovnemu očetu ali materi, bratu ali sestri v veri.

Lastne sebičnosti ne more nihče premagati iz svoje moči. Krščeni smo bili rojeni v novo življenje osebne občestvenega jaza (ki zajema iz Očetove ljubezni in jo v Kristusu deli z brati in sestrami). Sveti Duh, ki je Božja ljubezen, nam vsak hip našega življenja želi dati samega sebe. V njegovi moči lahko ljubimo brez sebičnosti in resnično okušamo veselje, ki ga je okušal Jezus na Kalvariji, križu in v vstajenju. Ista moč, ki je Njega obudila iz smrti je tudi v nas. Dovolimo ji, da zmaga. Vsak dan znova. Kaj moramo storiti? Samo sprejeti jo moramo in se zanj zahvaljevati. To je smisel evharistije in vseh zakramentov. V njegovo ljubezen je zajeto vse naše telesno, duševno in duhovno življenje, vsi odnosi in vse delo. Vse to kar smo in vse to kar je.

Zastavite si naslednja vprašanja:

1. Kaj pomeni zate, da bližnjemu (ženi, otrokom) želiš najboljše?
2. Ali ima/jo ob meni občutek, da je/so ljubljeni/a?
3. Ali iz mojega odnosa in dejanj lahko zazna, da mi je pri srcu njegov večni in najvišji blagor?
4. Ali pa me vidi kot človeka, ki najprej poskrbi zase (tako kot Abraham tja do 90 leta starosti, ko je šele dojel, da je odnos v tem, da je drugi tvoje središče in ne ti sam sebi)?

Če verjamete ali ne, imajo vaši bližnji, še zlasti vaši otroci in žena, o vas določeno mnenje. Se jim res zdite ljubeči? Ne pozabite, da mora tudi vaša žena in otroci ljubiti sebičnega človeka. Zato se odločite, da jim boste najprej vi izkazovali iskreno ljubezen in ne boste ničesar spregledali. Navsezadnje boste vsi bolj izpolnjeni.

»Ne delajte ničesar iz prepirljivosti in ne iz praznega slavohlepja, ampak imejte v ponižnosti drug drugega za boljšega od sebe« (Flp 2,3).